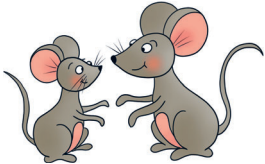

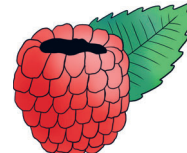

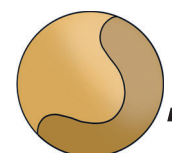

ŠNEK A JEHO DOMEČEK

MALÉ ŠLY PO PĚŠINĚ A HLEDALY,
CO BY SNĚDLY. HLADEM UŽ ZAČÍNALY ŠILHAT.

UTRHLY SI , PAK KOUSLY DO
A NAKONEC NA KEŘI UKOUSLY SLADKOU

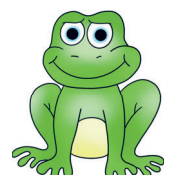
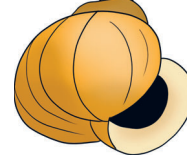

 . KDYŽ MĚLY PLNÁ BŘÍŠKA, CHTĚLY
SI ODPOČINOUT. LEHLY SI DO VYSTLANÉHO
, KTERÝ BYL MĚKKÝ JAKO JEJICH

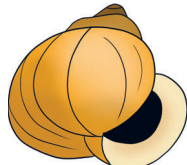
POSTÝLKA. „PODÍVEJ, TO VYPADÁ JAKO
,“ UKAZOVALA JEDNA MYŠKA. „S TÍM

SI MŮŽEME HÁZET,“ POVÍDALA DRUHÁ. JEŠTĚ
NIC PODOBNÉHO NEVIDĚLY. VZALY SI KULATOU

VĚC DO A PROHLÍŽELY SI JI. PAK SI S NÍ
ZAČALY HÁZET. „CO BLÁZNÍTE, NEZNÁTE

?“ NAPOMENUL JE VELKÝ, ZELENÝ

 POSKAKUJÍCÍ KOLEM. SEBRAL JIM
A POLOŽIL JI DO MĚKKÉHO .

„TO JE , JE JEHO DOMEČEK.

POČKEJTE CHVÍLI A UVIDÍTE.“

SE NA SEBE PŘEKVAPENĚ PODÍVALY

A VYČKÁVALY. PO CHVILCE SE

ZAČALA HÝBAT A VYLEZL Z NÍ VELKÝ .

„KDO TO SE MNOU TAK HÁZEL? MOTÁ SE MI